

Dilbirînim

– GürhanGürses · 27 Mayıs 2018

- Dilbirînim! diyordu.

Adeta isyan ediyordu. Aşka karşı koymaya çalışıyordu bunu görebiliyordunuz gözlerinde. Can çekişir bir bakışı vardı, denk gelirsiniz onun bu ölümlü bakışına ellerinizin Fatiha için açıldığını ve dudaklarınızın da Fatiha'yı okuduğunu müşahade ederdiniz. Şaşardınız halinize.

Bir insana bu kadar mı yakışır hüznü?

Bu kadar mı güzel taşır hüznü bir adam?

Onu ilk defa gören:

- Ne güzeldir yüzün? diye sormadan edemezdi. Çünkü gözyaşlarıyla yıkanmış bir yüzün güzelliğiyle kıyas olabilecek başka bir yüz yoktur.

Yüzün abdestidir gözyaşı.

Dilimize pelesenk oldu dilbirînim.

Evde odada, çarşıda pazarda, işte güçte...

Bir şarkı gibi dilimdeydi.

Bir dua..

'Ben yaralıyım!' şifa isteyen kim?

İçimizdeki devleri yerle bir eden...

Hüznü bir saman çöpü gibi savurup yele veren...

- Sen bana gönlü yaralı olma! demişti sevdiği ona. Demişti demesine ama o gönlü tarumar eden de başkası değildi.

İnsan açtığı yarayı görmez.

Kırdığı kalbi bilmez.

Sevildiği kalbe acımaz.

Ona koyan da buydu kelimenin tam anlamıyla:

' En çok da sevdiği kıyar sevdiğine.'

- Dilbirînim! diyordu. Figanı göğü yırtıyordu, göğsü parçalıyordu. Bir kafese hapsedilmiş bülbüldü onun yüreği. Kıracaktı demirden telleri, kaburgaları. Göğüs kafesinde besliyordu en onulmaz duyguları. Orada saklıyordu sevgiliden miras kalan hüznlerini.

Bir el arıyordu belki de omzuna.

Bir duvar arıyordu sırtını güvenle dayayacağı...

Rabbim, onu gören kendi derdine şükrederdi.

Bir kula bunca yük?

Kalp mi dayanır?

Damar mı kalır; çatlar, çatlar!

Üzölmüşüm onun bu haline ama adım gibi de biliyordum ki halinden memnundu bu adam. Hüznüne ortak aramıyordu. Siz ona acırdınız o da size acırdı. Siz ona yanardınız o da derdi yetmezmiş gibi size yanardı ağır ağır.

- Dilbirînim! diyordu. Bunu söylerken gözleri ağlamaklıydı, sesi titrekti. Aklı başında değildi. Bir dağın başını saran kara bulutlar gibiydi onun hali. Bir denizin ortasında kopan hortum gibiydi hali. 'Gönlü yaralıyım' demekti dilbirînim.

O gönlü yaralayan kimdi?

O kalbi acıtan...

O adamı yıkan...

- Dokunmayın bana! dedi.' Sormayın ne haldeyim diye? Herkes kendi ateşini yüreğinde taşır ve o ateş vakti geldiğinde oturduğu kalbi de sarar. Yakar küle çevirir üst tuttuğu kalbi. Bazen bir kelime sadece bir kelime anlatır her şeyi kusursuz ve eksiksiz bir şekilde. Bazen bir gülüş sadece bir dudak büküş meramını anlatır kalbin aşık bir şekilde. Ve bazen de yarım dahi olsa bir bakış cehenneme çevirmeye kafidir yüreği. Oysa saydığım ve saymadığım onlarca sayfaya ne demeli? Gönül sayfalarım ıpslak... Göğüm yağmurlu, göğsüm ağlamaklı...' Onun yanında biraz daha kalsaydım eğer ben de 'Dilbirînim!' diye sayıklamaya başlayacaktım. Her dünyanın bir tane dilbirîni olmalı diye düşündüm. Ve elle gösterilmeli o da, kendisini gören hemen tanımalı... Aşk böyledir işte, gönlünüzü yakalayır ve zehirli bir sarmaşık gibi sarar boydan boya. Kurtulabileceğini mi düşünürsün? Komik olursun sadece.

- Dilbirînim! gönlü yaralıyım demektir. Daha da açacaksak olursak eğer bu kelimeyi 'Şifa dilemiyorum kendime.' demektir.